

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Δεκαέξι

Η Τελική Δοκιμασία: Κατανόηση του Συμβολισμού της Ρώμης και της Τριπλής Εφαρμογής της Προφητείας

Jeff Pippenger
2024-09-04

Όσοι βρίσκονται στη λανθασμένη πλευρά αυτής της τελικής διαμάχης σχετικά με το σύμβολο της Ρώμης στηρίζονται σε μια εσφαλμένη εφαρμογή μιας τριπλής εφαρμογής της προφητείας, καθώς υποστηρίζουν ότι οι τρεις Ρώμες προσδιορίζονται από τους τρεις νόμους της Κυριακής των ετών 321, 538 και του προσεχώς ερχόμενου νόμου της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Με τον τρόπο αυτό προσδίδουν εσφαλμένη χροιά στον κανόνα και στην προφητική ιστορία που επιλέγουν, όπως έγινε επίσης και στη διαμάχη περί των τεσσάρων εντόμων του Ιωήλ. Οι τέσσερις γενεές, ακολουθούμενες από τέσσερα καταβροχθίζοντα έντομα στα πρώτα έξι εδάφια του Ιωήλ, πραγματεύονται το πώς ο λαός του Θεού αποδεκατίζεται προοδευτικά μέσα σε τέσσερις γενεές, και ότι ο αποδεκατισμός αυτός επιτελέστηκε μέσω της αποδοχής, εκ μέρους του Αντβεντισμού, της θεολογίας της Ρώμης και του αποστάτη Προτεσταντισμού.

Στην παρούσα διαμάχη, όσοι επιχειρούν να χρησιμοποιήσουν τον νόμο της Κυριακής για να προσδιορίσουν τις τρεις Ρώμες, παραβλέπουν την αλήθεια ότι στην πραγματικότητα υπάρχουν τέσσερις νόμοι της Κυριακής που προσδιορίζονται στον προφητικό λόγο του Θεού, και ότι το έτος 321 αντιπροσωπεύει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, ενώ ο νόμος της Κυριακής του 538 προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής που επιβάλλεται σε όλα τα έθνη του κόσμου. Τέσσερις νόμοι της Κυριακής δεν προσδιορίζουν τρεις νόμους της Κυριακής, ιδίως όταν η τρίτη εκδήλωση σε μια τριπλή εφαρμογή της προφητείας αντιπροσωπεύει την τελική εκπλήρωση. Ο επικείμενος νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι ο τελικός νόμος της Κυριακής· στην πραγματικότητα, σηματοδοτεί την αρχή μιας σειράς νόμων της Κυριακής, καθώς κάθε έθνος της γης προοδευτικά αποδέχεται το σήμα της παπικής εξουσίας.

Εκείνοι που αφυπνίσθηκαν τον Ιούλιο του 2023 οφείλουν να κατανοήσουν ότι η προφητική δοκιμασία που τους αντιμετωπίζει λαμβάνει χώρα κατά την έκχυση του Αγίου Πνεύματος, και ότι κατά τη διάρκεια εκείνης της εκχύσεως η μία τάξη λαμβάνει το «έλαιον», ενώ η άλλη τάξη λαμβάνει «ισχυράν πλάνην». Η κύρια παράσταση εκείνων που λαμβάνουν ισχυράν πλάνην παρουσιάζεται στο ίδιο ακριβώς κεφάλαιο όπου βρίσκεται η έκφραση «ισχυρά πλάνη», και στο κεφάλαιο εκείνο η αλήθεια, η οποία είτε αγαπάται είτε απορρίπτεται, είναι η αλήθεια που ορίζει την προφητική σχέση μεταξύ της ειδωλολατρικής Ρώμης και της παπικής Ρώμης.

Η προφητική σχέση μεταξύ του 321 και του 538 καταδεικνύεται από την προφητική σχέση μεταξύ της εκκλησίας της Περγάμου και της εκκλησίας των Θυατείρων. Στις έσχατες ημέρες, η ειδωλολατρική Ρώμη, η οποία αντιπροσωπεύεται από το 321 και την Πέργαμο, αποτελεί σύμβολο των Ηνωμένων Πολιτειών, και η παπική Ρώμη, η οποία αντιπροσωπεύεται από το 538 και τα Θυάτειρα, αποτελεί σύμβολο της Σύγχρονης Ρώμης.

Η πρώτη Ρώμη του 321 ήταν ένα ενιαίο κράτος εξουσίας, και η δεύτερη Ρώμη του 538 ήταν μια διττή εξουσία, που αντιπροσώπευε έναν συνδυασμό εκκλησίας και κράτους, με την εκκλησία να ελέγχει τη μεταξύ τους σχέση. Η τρίτη και τελική Ρώμη, η οποία είναι η σύγχρονη Ρώμη, είναι μια τριπλή εξουσία που αποτελείται από τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη.

Ο Παύλος δίδαξε ότι το να μη κατανοεί κανείς την προφητική και ιστορική σχέση της ειδωλολατρικής Ρώμης (του δράκοντος) και της παπικής Ρώμης (του θηρίου) συνιστούσε εκδήλωση μίσους προς την αλήθεια, η οποία επέφερε ισχυρή πλάνη. Όλοι οι προφύτες, συμπεριλαμβανομένου και του Παύλου, αναφέρονταν ειδικότερα στις έσχατες ημέρες· επομένως, η σχέση μεταξύ των δύο δυνάμεων στην ιστορική αφήγηση του Παύλου αντιπροσωπεύει τη σχέση μεταξύ των τριών δυνάμεων της Σύγχρονης Ρώμης κατά τις έσχατες ημέρες. Το να απορρίπτει κανείς την προφητική σχέση που «διαμορφώνει» την τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη στις έσχατες ημέρες σημαίνει ότι εξασφαλίζει για τον εαυτό του ισχυρή πλάνη.

Η ιδιωτική ερμηνεία του Ουρία Σμιθ περί του βασιλέως του βορρά αντιπροσώπευε μία «αιτία» που παρήγαγε ένα «αποτέλεσμα». Αλλά η τάξη εκείνη που βρίσκεται στη λανθασμένη πλευρά των αντιπαραθέσεων σχετικά με τη Ρώμη προσδιορίζεται ρητώς ως ανίκανη να συλλογίζεται από την αιτία προς το αποτέλεσμα. Ο Σμιθ δεν διέκρινε ότι η εσφαλμένη εφαρμογή εκ μέρους του περί του βασιλέως του βορρά θα παρήγε μία προφητική πλατφόρμα, η οποία θα τον οδηγούσε επίσης να παρερμηνεύσει την έκτη πληγή, όπου υπάρχει προειδοποίηση να διατηρήσει κανείς ή να απολέσει το ένδυμα της δικαιοσύνης του Χριστού.

Όπως συμβαίνει με την έμφαση του Παύλου στη Β΄ Θεσσαλονικείς, έτσι και ο Ιωάννης στο δέκατο έκτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης και στην έκτη πληγή τονίζει την αναγκαιότητα να κατανοήσουμε ποιές είναι οι τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα. Η εσφαλμένη εφαρμογή εκ μέρους του Smith σχετικά με τον βασιλέα του βορρά μαρτυρεί αδυναμία ορθής εφαρμογής των τύπων και των αντιτύπων.

Ο Smith δεν μπορούσε, ή δεν ήθελε, να εφαρμόσει την αρχή που εκτίθεται τόσο έντονα στα συγγράμματα του Παύλου, ότι το κυριολεκτικό πριν από τη χρονική περίοδο του σταυρού αντιπροσώπευε το πνευματικό μετά τη χρονική περίοδο του σταυρού. Όταν αυτή η αρχή ακολουθείται προσεκτικά και ορθά, αποδεικνύεται εύκολα ότι ο «βασιλιάς του βορρά» είναι ένα από τα πολλά σύμβολα που αντιπροσωπεύουν τον πνευματικό «βασιλιά του βορρά» στις έσχατες ημέρες. Οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, περισσότερο από κάθε άλλον λαό, θα έπρεπε να γνωρίζουν ότι μία από τις πρωταρχικές δομές πάνω στις οποίες βασίζεται η προφητεία είναι η διαμάχη μεταξύ του Χριστού και του Σατανά. Ο Χριστός είναι ο αληθινός Βασιλιάς του βορρά, και ο Σατανάς επιχειρεί να φανερωθεί ως ο παραχαραγμένος βασιλιάς του βορρά.

Ωδή και Ψαλμός για τους υιούς Κορέ. Μέγας είναι ο Κύριος και άξιος μέγιστου αίνου στην πόλη του Θεού μας, στο όρος της αγιότητός του. Ωραίο στην τοποθεσία του, χαρά ολόκληρης της γης, είναι το όρος Σιών, στις πλευρές του βορρά, η πόλη του μεγάλου Βασιλέως. Ο Θεός είναι γνωστός στα παλάτια της ως καταφύγιο. Ψαλμοί 48:1–3.

Οι προσπάθειες του Σατανά να παραποιήσει τον αληθινό βασιλέα του βορρά περιλαμβάνουν τη χρησιμοποίηση του πάπα της Ρώμης ως επίγειου αντιπροσώπου του. Ο Σατανάς είναι αντίχριστος,

και το ίδιο είναι και ο πάπας της Ρώμης, ο οποίος είναι ο εντολοδόχος του Σατανά στο έργο της πλάνης του.

«Για να εξασφαλίσει κοσμικά κέρδη και τιμές, η εκκλησία οδηγήθηκε να επιζητήσει την εύνοια και την υποστήριξη των μεγάλων ανδρών της γης· και, αφού έτσι απέρριψε τον Χριστό, παρακινήθηκε να υποτάξει την αφοσίωσή της στον εκπρόσωπο του Σατανά—τον επίσκοπο της Ρώμης». *The Great Controversy*, 50.

Κατά τον διαμελισμό του βασιλείου του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο Σέλευκος Νικάτωρ έγινε ο πρώτος βασιλεύς του βορρά στην ιστορία που παρουσιάζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Ο πατέρας του, ο Αντίοχος, υπήρξε ηγετική μορφή με μεγάλη επιρροή στο βασίλειο του Αλεξάνδρου, και ο υιός του, ο Σέλευκος, κατέστη σατράπης της Βαβυλώνας. «Σατράπης» σημαίνει διοικητής, και όταν ο Σέλευκος εξασφάλισε τρεις από τις τέσσερις γεωγραφικές περιοχές στις οποίες διαιρέθηκε το βασίλειο του Αλεξάνδρου, έγινε ο βασιλεύς του βορρά.

Η ιδιωτική ερμηνεία του Smith και η αποφυγή των γραμματικών κανόνων τον οδήγησαν στο να υποθέσει ότι οι τελικές δυνάμεις που συγκροτούσαν τη σατανική συνομοσπονδία του κακού στις έσχατες ημέρες παριστάνονταν στην προφητεία ως κυριολεκτικές δυνάμεις και όχι ως πνευματικές δυνάμεις. Έτσι, δεν μπορούσε να διακρίνει ότι ο Σέλευκος Νικάτωρ, ως ο πρώτος βασιλιάς του βορρά, ο διοικητής της Βαβυλώνας, θα έπρεπε, από προφητική αναγκαιότητα, να αντιπροσωπεύει τον τελικό πνευματικό βασιλιά του βορρά, ο οποίος ήταν η δύναμη που έλεγχε τη σύγχρονη πνευματική Βαβυλώνα.

Και ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων οἵτινες εἶχον τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησεν μετ’ ἐμοῦ, λέγων πρὸς ἐμέ· Δεῦρο, θέλω σοὶ δεῖξει τὴν κρίσιν τῆς μεγάλης πόρνῆς, ἣτις κάθηται ἐπὶ πολλῶν ὑδάτων· μετὰ τῆς ὁποίας ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς. Καὶ μετέφερέν με ἐν πνεύματι εἰς ἔρημον· καὶ εἶδον γυναῖκα καθήμενη ἐπὶ θηρίου κοκκίνου, γέμοντος ὀνομάτων βλασφημίας, ἔχοντος ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ δέκα κέρατα. Καὶ ἡ γυνὴ ἦτο περιβεβλημένη πορφύραν καὶ κόκκινον, καὶ κεκοσμημένη με χρυσίον καὶ λίθους πολυτίμους καὶ μαργαρίτας, ἔχουσα ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς ποτήριον χρυσοῦν, πλήρες βδελυγμάτων καὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς πορνείας αὐτῆς· καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ἦτο γεγραμμένον ὄνομα· ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΒΑΒΥΛΩΝ Ἡ ΜΕΓΑΛΗ, Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ. Καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἰδὼν αὐτήν, ἐθαύμασα με θαυμασμὸν μέγαν. Ἀποκάλυψις 17:1-6.

Η δύναμη που κυβερνά τη Βαβυλώνα κατά τις έσχατες ημέρες είναι η παπική εκκλησία, και επομένως αυτή είναι επίσης ο πνευματικός βασιλέας του βορρά.

«Η γυναίκα (Βαβυλώνα) του Αποκαλύψεως 17 περιγράφεται ως “ενδεδυμένη πορφύραν και κόκκινον, και κεκοσμημένη με χρυσόν και λίθους τιμίους και μαργαρίτας, έχουσα εις την χείρα αυτης ποτήριον χρυσοῦν, γέμον βδελυγμάτων και ακαθαρσίας:... και επί του μετώπου αυτης ήτο ὄνομα γεγραμμένον, Μυστήριον, Βαβυλών η Μεγάλη, η μήτηρ των πορνών”. Λέγει ο προφήτης: “Είδον την γυναίκα μεθύουσαν εκ του αίματος των αγίων και εκ του αίματος των μαρτύρων του Ιησού”. Περαιτέρω, η Βαβυλών δηλούται ότι είναι “η πόλις η μεγάλη, η οποία βασιλεύει επί των βασιλέων της γης”. Αποκάλυψις 17:4-6, 18. Η δύναμις η οποία επί τόσους

αιώνας διατήρησε δεσποτική κυριαρχία επί των μοναρχών του Χριστιανικού κόσμου είναι η Ρώμη. Η πορφύρα και το κόκκινο, ο χρυσός και οι πολύτιμοι λίθοι και οι μαργαρίτες, απεικονίζουν ζωηρώς τη μεγαλοπρέπεια και την υπέρ βασιλικήν πομπήν την οποία επιδεικνύει η υπερήφανη έδρα της Ρώμης. Και καμία άλλη δύναμις δεν θα ηδύνατο τόσο αληθώς να χαρακτηριστεί “μεθυσμένη εκ του αίματος των αγίων” όσο εκείνη η εκκλησία η οποία κατεδίωξε με τόση σκληρότητα τους ακολούθους του Χριστού. Η Βαβυλών κατηγορείται επίσης διά την αμαρτία της παρανόμου σχέσεως με “τους βασιλείς της γης”. Ήτο διά της αποστασίας από τον Κύριον και της συμμαχίας με τους εθνικούς που η Ιουδαϊκή εκκλησία έγινε πόρνη· και η Ρώμη, διαφθειρόμενη κατά παρόμοιον τρόπον διά του ότι επιζητεί την υποστηρίξη των κοσμικών δυνάμεων, δέχεται παρόμοια καταδίκη». The Great Controversy, 382.

Ο κυβερνήτης είναι ο βασιλιάς, και σύμφωνα με τον Ησαΐα, ο βασιλιάς είναι βασίλειο και επίσης η πρωτεύουσα πόλη ενός βασιλείου.

Διότι κεφαλή τῆς Συρίας εἶναι ἡ Δαμασκός, καὶ κεφαλή τῆς Δαμασκοῦ ὁ Ρεσίν· καὶ ἐντὸς ἐξήκοντα πέντε ἐτῶν ὁ Ἐφραΐμ θέλει συντριβῆ, ὥστε νὰ μὴ εἶναι λαός. Καὶ κεφαλή τοῦ Ἐφραΐμ εἶναι ἡ Σαμάρεια, καὶ κεφαλή τῆς Σαμαρείας ὁ υἱὸς τοῦ Ρεμαλία. Ἐὰν δὲν πιστεύσητε, βεβαίως δὲν θέλετε στερεωθῆ. Ἡσαΐας 7:8, 9.

Σύμφωνα με τη μαρτυρία του Ησαΐα, ένας σπουδαστής της προφητείας, ο οποίος αφυπνίζεται τον Ιούλιο του 2023 σε μια προφητική διαδικασία δοκιμασίας, πρέπει να αναγνωρίσει τον προφητικό συμβολισμό της «κεφαλής», εάν επιθυμεί να στερεωθεί. Εάν δεν αναγνωρίσει και δεν εφαρμόσει τον συμβολισμό της «κεφαλής», όταν αυτό απαιτείται, τότε δεν είναι στερεωμένος. Εκείνοι που δεν πιστεύουν δεν είναι στερεωμένοι, και επομένως ο Ησαΐας προσδιορίζει δύο τάξεις προσκυνητών κατά τις έσχατες ημέρες, οι οποίοι είτε είναι στερεωμένοι είτε δεν είναι στερεωμένοι. Αυτές είναι οι ίδιες δύο τάξεις που είτε έχουν το «έλαιον» είτε δεν έχουν το «έλαιον».

Μία τάξη, η οποία έχει εδραιωθεί και έχει έλαιον, είτε δέχεται το μήνυμα της Μεσονυκτίου Κραυγής, το οποίο άρχισε να αποκαλύπτεται τον Ιούλιο του 2023, είτε δέχεται την ισχυρά πλάνη της Β΄ Θεσσαλονικείς. Η δοκιμασία της είναι ο σχηματισμός της εικόνας του θηρίου, και ο τρόπος κατά τον οποίον σχηματίζεται το θηρίο, είτε το παπικό θηρίο του Μεσαίωνα, είτε η εικόνα του, η οποία σχηματίζεται από τις Ηνωμένες Πολιτείες, είτε η τριπλή ένωση που οδηγεί τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα. Αυτό περιλαμβάνει την αναγκαιότητα να αναγνωρισθεί ότι η «κεφαλή», ο «βασιλεύς», ο άρχων των άλλων δύο δυνάμεων που συναποτελούν την τριπλή ένωση, είναι η παπική εξουσία.

Η «κεφαλή», η πρωτεύουσα πόλη του Ιούδα, ήταν η Ιερουσαλήμ, η πόλη που ο Κύριος εξέλεξε για να θέσει εκεί το όνομά Του.

Καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Ροβοάμ, ὁ υἱὸς τοῦ Σολομῶντος, ἐν Ἰουδα. Ὁ Ροβοάμ ἦτο τεσσαράκοντα καὶ ἑνὸς ἐτῶν ὅτε ἤρξατο νὰ βασιλεύῃ, καὶ ἐβασίλευσεν δεκαεπτὰ ἔτη ἐν Ἰερουσαλήμ, τῇ πόλει ἣν ὁ Κύριος ἐξελέξατο ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, διὰ νὰ θέσῃ ἐκεῖ τὸ ὄνομά του. Καὶ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἦτο Νααμὰ, Ἀμμωνίτις. Γ΄ Βασιλέων 14:21.

Στη μεγάλη διαμάχη μεταξύ του Χριστού και του Σατανά, η πρωτεύουσα πόλη του Χριστού, όπου θέτει το όνομά Του, είναι η Ιερουσαλήμ, και το παραποιημένο αντίγραφό της από τον Σατανά ήταν η κυριολεκτική πόλη της Βαβυλώνας, η οποία αντιπροσωπεύει την πνευματική Βαβυλώνα, εκείνη τη μεγάλη πόλη των εσχάτων ημερών. Ο Σατανάς θέτει το όνομά του επάνω στην κεφαλή ως παραχάραξη της πόλεως και της πρωτεύουσας του Θεού. Ο βασιλιάς που κατοικεί εκεί είναι η μήτηρ των πορνών, η οποία πορνεύει με τους βασιλείς της γης. Η μήτηρ των πορνών είναι η παπική εξουσία, και οι θυγατέρες της είναι οι πεπτωκυίες Προτεσταντικές εκκλησίες, εκ των οποίων η κυριότερη πεπτωκυία αποστατημένη εκκλησία είναι οι αποστάτες Προτεστάντες των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αυτοί οι αποστάτες Προτεστάντες αντιπροσωπεύουν το προτεσταντικό κέρασ του θηρίου της γης, και συνδέονται με τη μητέρα τους εξαιτίας της απόρριψής τους του προφητικού μηνύματος που αποσφραγίσθηκε το 1798. Το αντίστοιχό τους, το Ρεπουμπλικανικό κέρασ, συνδέεται με τους βασιλείς της γης μέσω της σχέσεώς τους με τα Ηνωμένα Έθνη, τους δέκα βασιλείς του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Η τριμερής ένωση που οδηγεί τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα αντιπροσωπεύεται από την κεφαλή της, όπου τίθεται το όνομά της, και η πνευματική σύγχρονη Ρώμη είναι η πνευματική σύγχρονη Βαβυλώνα. Η «κεφαλή» της είναι η παπική εξουσία.

Το πρώτο αντιπροσωπεύει το τελευταίο, και είτε εφαρμόζετε το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, όπως έπραξαν οι Μίλλεριτες, ως παραστατικό τεσσάρων βασιλείων, είτε όπως έχει αποκαλυφθεί κατά τις έσχατες ημέρες ως παραστατικό οκτώ βασιλείων, το πρώτο βασίλειο ήταν η κυριολεκτική Βαβυλώνα. Οι Μίλλεριτες θα σας πληροφορούσαν ότι το τελευταίο ήταν η κυριολεκτική Ρώμη. Η Βαβυλώνα και η Ρώμη είναι εναλλάξιμα σύμβολα, διότι είναι το πρώτο και το τελευταίο μιας προφητικής γραμμής.

Στις έσχατες ημέρες, το πρώτο βασίλειο της κατά γράμμα Βαβυλώνας αντιπροσωπεύει το όγδοο και τελευταίο βασίλειο, το οποίο είναι η πνευματική σύγχρονη Βαβυλώνα, και επίσης η πνευματική σύγχρονη Ρώμη. Όσον αφορά τους δύο μάρτυρες που παρουσιάζονται στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, η Βαβυλώνα και η Ρώμη είναι εναλλάξιμα σύμβολα.

Όταν η παπική πόρνη παρουσιάζεται με ένα όνομα στο μέτωπό της που την ταυτοποιεί ως «Μυστήριο, Βαβυλών», ταυτοποιεί επίσης τη «μυστηριακή Ρώμη». Ένα προφητικό «μυστήριο» αντιπροσωπεύει μια αλήθεια τόσο βαθιά, ώστε είναι αδύνατον να κατανοηθεί το βάθος της αλήθειας που εκπροσωπείται σε αυτό, ιδίως χωρίς την επίδραση του Αγίου Πνεύματος. Αλλά ένα βιβλικό «μυστήριο» απαιτεί επίσης ότι εκείνο που αποκαλύπτεται σε σύνδεση με το μυστήριο αποτελεί αναγκαία κατανόηση για όσους επιδιώκουν να περάσουν τη δοκιμασία. Γι' αυτό οι δύο μάρτυρες στην Αποκάλυψη τονίζουν την ανάγκη να κατανοηθεί η σύγχρονη Ρώμη.

Εδώ είναι η σοφία. Όποιος έχει νου, ας υπολογίσει τον αριθμό του θηρίου· διότι είναι αριθμός ανθρώπου· και ο αριθμός αυτού είναι εξακόσια εξήντα έξι. Αποκάλυψις 13:18.

Η «σοφία» κατανοεί τον αριθμό του θηρίου, ο οποίος είναι αριθμός ανθρώπου, και ο αριθμός του είναι εξακόσια εξήντα έξι. Ο «άνθρωπος της αμαρτίας» είναι η κεφαλή του θηρίου. Η σοφία είναι γνώρισμα των φρονίμων παρθένων κατά τις έσχατες ημέρες, και είναι επίσης σύμβολο εκείνων

που κατανοούν την αύξηση της γνώσεως στις έσχατες ημέρες. Εκείνοι που δεν κατανοούν είναι μωρές παρθένοι και είναι οι ασεβείς. Η «σοφία» την οποία δεν κατανοούν πρέπει, από προφητική αναγκαιότητα, να βρίσκεται στο πλαίσιο της τελικής προφητικής δοκιμασίας, διότι τότε υπάρχουν οι φρόνιμες και οι μωρές παρθένοι. Πρέπει να κατανοούν το «έξι, έξι, έξι». Ο νους που έχει σοφία τοποθετείται επίσης από τον Ιωάννη στις έσχατες ημέρες, στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο δεκαεπτά.

Και ένταῦθα εἶναι ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαί εἶναι ἑπτὰ ὄρη, ἐπάνω στὰ ὅποια κάθεται ἡ γυνή. Καί εἶναι ἑπτὰ βασιλεῖς· οἱ πέντε ἔπεσαν, καί ὁ εἷς εἶναι, καί ὁ ἄλλος δὲν ἦλθε ἔτι· καί ὅταν ἔλθῃ, πρέπει νὰ μείνῃ ὀλίγον καιρόν. Καί τὸ θηρίον, τὸ ὅποῖον ἦταν καὶ δὲν εἶναι, αὐτὸ εἶναι καὶ ὄγδοος, καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἑπτὰ, καὶ ὑπάγει εἰς ἀπώλειαν. Ἀποκάλυψις 17:9–11.

Ο «νους» που έχει τη σοφία να κατανοήσει τον αριθμό «έξι, έξι, έξι», είναι μία φρόνιμη παρθένος που έχει αποκτήσει τον «νου του Χριστού».

Διότι τίς ἐγνώρισε τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ διδάξῃ αὐτόν; Ἡμεῖς ὅμως ἔχομεν νοῦν Χριστοῦ. Α΄ Κορινθίους 2:16.

Η τάξη των φρονίμων παρθένων έχει το φρόνημα του Χριστού, και οι μωρές, πονηρές παρθένες έχουν το φρόνημα του αντιπάλου του Χριστού.

«Ἦλθεν ὁ καιρὸς ἵνα τὸ ἀληθινὸν φῶς λάμπῃ ἐν μέσῳ ἠθικοῦ σκότους. Τὸ ἄγγελμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου ἀπεστάλη εἰς τὸν κόσμον, προειδοποιῶν τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ δεχθῶσι τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου ἢ τῆς εἰκόνας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν. Τὸ νὰ λάβῃ τις τοῦτο τὸ χάραγμα σημαίνει νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ἣν ἔλαβε τὸ θηρίον, καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς αὐτὰς ιδέας, εἰς ἄμεσον ἀντίθεσιν πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.» Review and Herald, 13 Ἰουλίου, 1897.

Ο σχηματισμός της εικόνας του θηρίου αποτελεί την τελική δοκιμασία για τις παρθένες της παραβολής, και οι φρόνιμες έχουν τον νου του Χριστού, διότι έχουν καταλήξει στην ίδια απόφαση με τον Χριστό, επειδή έχουν υποτάξει τη θέλησή τους στην καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος. Ο σχηματισμός της εικόνας του Χριστού μέσα στις φρόνιμες παρθένες αντιπαραβάλλεται προς τον σχηματισμό της εικόνας του θηρίου μέσα στις μωρές παρθένες. Οι μωρές παρθένες καταλήγουν στην ίδια απόφαση με το θηρίο, διότι περιήλθαν σε σύγχυση κατά τη δοκιμαστική ερώτηση σχετικά με τον ορθό προσδιορισμό του αντιχρίστου, ο οποίος είναι ο πλαστός βασιλεύς του βορρά και η κεφαλή της σύγχρονης Ρώμης.

«Εκείνοι που συγχέονται στην κατανόησή τους του λόγου, που αδυνατούν να διακρίνουν τη σημασία του αντίχριστου, ασφαλώς θα τοποθετηθούν στην πλευρά του αντίχριστου.» Kress Collection, 105.

Οι μωρές παρθένες, στον καιρό της δοκιμασίας που παριστάνεται ως η διαμόρφωση της εικόνας του θηρίου, συγχέονται ως προς την κατανόηση του λόγου. Η σύγχυσή τους εδράζεται σε παρερμηνεία του προφητικού λόγου του Θεού, και, μη διακρίνοντας το ορθό νόημα της Σύγχρονης Ρώμης, δέχονται ισχυρή πλάνη, καταλήγουν στην ίδια απόφαση με το θηρίο και υποστηρίζουν τις ίδιες παπικές ιδέες, σε άμεση αντίθεση προς τον λόγο του Θεού, και τοποθετούν τους εαυτούς τους στο πλευρό του αντιχρίστου.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο αυτής της κατηγορίας.